

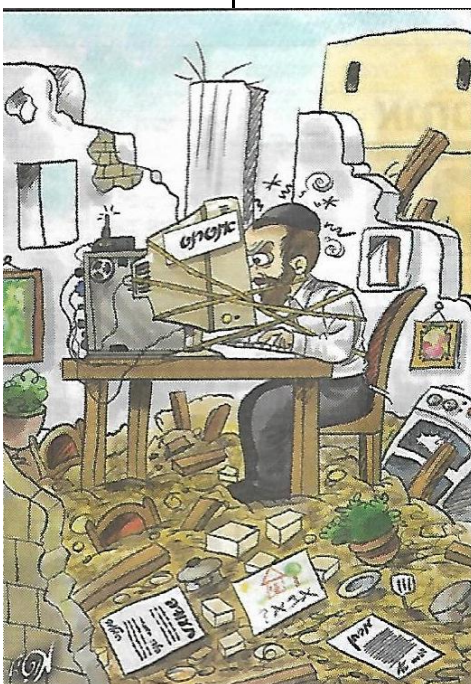
על חטא שחטאנו לפניך בזלזול...

ועל תפקידנו כהורים

כולנו כאחד, כל עם בני ישראל, בכל מקומות מושבותיו, שואפים בכל לב ונפש, דואגים ופועלים רבות ונצורות - לשמר ולטפח, להחיות ולרומם את נשמותיהם הטהורות

לשמור דרך ה' - התפקיד הגדול של השמירה מוטל עלינו. ואכן, אם נמלא תפקידנו בשלמות ובנאמנות אמת,

ונשמור כראוי וכנכון, נצליח בסייעתא דשמיא להביא לידי כך, שצאצאינו עצמם הם יהיו ה"שומרים", ישמרו דרך ה', כצוואתו של אברהם אבינו וכרצונו של בורא העולם. קטנים וזעירים הם - צאצאינו היקרים - קטני השגה הם, לא רק בשנות קטנותם וילדותם, אלא אף בשנות נעוריהם וימי בחרותם, ואין כל אפשרות שבעולם שיידעו מעצמם איך וכיצד עליהם להימלט על נפשם ועל נשמתם הזכה והטהורה. אורחים חדשים הם ב"נוה התלאות", ובשל כך, אין מה לצפות מהם שמעצמם ירגישו ויחושו - מתי והיכן תמונה ואורבת להם סכנה

רוחנית או גשמית.

מה שאין כן, אנחנו ההורים, שכבר ראינו יותר ממקצת עולמנו בחיינו, דוקא עלינו מוטלת החובה - ובמלוא עוצה, לשמור ולנצור, להתריע ולמנוע, להשגיח ולעצור, באחריות רבה ובזהירות יתרה.

מיותר להדגיש, כי כדי ליישם ולהצליח בתפקידנו - חושינו חייבים להיות מחודדים ובתכלית; אוזנינו כרויות - ללא בעיות וליקויי שמיעה; אפנו פתוח - נושם ומריח; העיניים שבורא העולם העניק לנו חייבות להיות פתוחות לרווחה, רואות וצופיות, ערניות ולא רדומות, ככל שומר פתחים או חומות, שמעסיקו לא יחזיקו אפילו יום אחד

של צאצאינו היקרים, עוללינו, בני טיפוחנו, בהם אנו משקיעים את כל אשר יש לנו וגם את מה שאין לנו - כאשר משאלת ליבנו אחת היא: לראותם צועדים במסילה העולה בית קל, כשהם בריאים בגופם ובנפשם, בעזהשי"ת.

כולנו שווים לטובה. נקודת לב אחת, חדורה ונתונה במעמקי הלב היהודי הנרגש שלנו - אותה נקודה יהודית-פנימית שהשריש והוריש לנו אבינו הגדול, אב אחד לכולנו, אברהם אבינו עליו השלום, אשר בורא העולם העיד עליו בתורתנו הקדושה: "כי

ידעתיו, למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו, ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט". וידועים דברי רש"י הק', שמפסוק זה למדים אנו ש"כל המעמיד בן צדיק - כאילו אינו מת".

משמעות הדברים ברורה ואינה משתמעת לשתי פנים - כי מוטלת עלינו כהורים, חובה גמורה ומוחלטת, לצוות את בנינו ואת בתינו אחרינו, שישמרו דרך ה' ויעשו צדקה ומשפט. לצוות את בנינו - שחובתנו כהורים להציב ולהעמיד בפני בנינו ובנותינו - צו חיים של שמירת דרך ה'. כי כדי לראות את צאצאינו "חיים" (- עם כל הפירושים שבעולם) וכדי לראותם שמחים, מאושרים ומוצלחים, תפקידנו וחובתנו כהורים, לשמור ולנצור דרכם.

בעבודה, אם חושיו אינם ערניים ומחודדים כפי הנדרש למקצוע רגיש ומסוכן זה.

ישנם הורים המסתובבים להם שאננים ורגועים, ודברתם בפיהם, שאת המוטל עליהם הם עשו כהוגן, ויצאו ידי חובתם בכך שהכניסו את בניהם ואת בנותיהם ללמוד ולהתחנך במוסדות החינוך החרדיים - "אני מרגיש שעשיתי את שלי. הרי לא הכל בידי אדם. ילדי מתחנכים במוסדות מעולים. אז נכון שיש 'רחוב'. אבל המוסדות והפעילות החברתית שלהם, הם התשובה לרחוב", שמענו לא פעם מהורים. "אל תשכח שאני גם משקיע כסף, הן לתשלום החודשי למוסדות ובמקרה הצורך גם למורים פרטיים. אז אל תראה אותי כאבא שלא משקיע, מזלזל או לא מתעניין", הוסיף אבא ואמר.

נכון. אין ספק, שהדבר הראשון שחייבים ההורים לעשות - לבחור בכובד ראש עבור צאצאיהם את המוסדות הטובים והמעולים. שבס"ד, לפי ראות עיניהם, מסודות אלה יתאימו ויביאו את הילדים להצלחה בתורה וביראת שמים.

אבל, וכאן מגיע ה"אבל" הגדול - אלה החושבים שבכך כבר יצאו ידי חובתם - טעות טראגית אומללה ומצערת בידם, שהרי אי אפשר ולעולם לא יהיה ניתן לברוח מהמציאות המוגשת אל פנינו, המכתיבה לנו מחדש "תנאי שטח" שונים ומשונים, בכל יום, בכל עת ובכל שעה.

הזעקה הינה עד לשמים.

ריבונו של עולם: אבא ואמא יקרים, הבן המובחר שלכם או הבת המושלמת שלכם, נוסעים באוטובוס אל מחוץ לעיר, יושבים הם לפחות שעה ואף הרבה יותר, ליד ובצמוד ממש לכל מיני אובייקטים ואישים שונים.

האם בדקתם מי יושב ליד בנכם? האם היה לכם עול ואחריות מי תשב לצד בתכם? מה הם רואים? מה הם שומעים? עם איזה אופי של התנהגות ועם אילו מושגים חדשים הם נפגשים ומקרוב מאוד!!! האם יש כלים טמאים-הרסניים בזירה שלהם?

אבא!!!! בבקשה תסתכל לנו בעיניים, ותענה לנו בכל הכנות!!! האם אתה מוכן לכך שאדם "חרדי" עם חליפה

וכובע, שבידיו מכשיר טמא - יישב באוטובוס ליד בנך, יעמידו בכפיה ובאונס בפני עובדה מוגמרת, ויביאו לידי נסיון, ואפילו של הבטה בעלמא????

שימו לב! אפילו ובפרט כאשר צאצאיכם נוסעים בתחבורה החרדית "מהדרין" - מוטלת עליכם חובה כפולה ומכופלת לפקוח עיניים, לשמור ולהזהיר. זכרו היטב ואל תשכחו, כי נטילת האחריות, יחד עם העיסוק והזהירות בעניינים הללו, לא רק שתציל את חיייהם הרוחניים והגשמיים של בניכם ובנותיכם - אלא אף את חייכם הגשמיים ואת שלוות נפשכם, לטוב לכם כל הימים. הרי בוודאי אינכם חפצים שתקפוץ עליכם הזקנה - בגיל צעיר.

הורים יקרים!

האם באמת נראה לכם שצוות הישיבה או צוות הסמינר, מסוגל ויכול, ובאופן בלעדי, לפקח ולדעת אל נכון, מי הם החברים והידידים של בניכם וצאצאיכם? שיהיה המשגיח הכי חכם בעולם, זה ממש לא מציאותי שהוא יוכל תמיד לדעת - מה קורה עם בנכם? עם מי הוא מסתובב? באיזו אוירה הוא נתון ומה בדיוק הוא קולט ושומע מחבריו?

כמה פעמים שומעים אנו בבכי ובשיחות נפש סגורות, מבני נוער וממבוגרים מסכנים ורצוצים, שהגיעו אל עברי פי פחת, בניגוד לרצונם וללא כוונתם הישירה: "למה אבא שלי לא אמר לי מלה. שמעתי תמיד בקולו, הייתי קטן ובאמת אף פעם לא הייתי מרדן". "למה אמא שלי לא הזהירה אותי, היא הרי ידעה שאני הולך לשחק אצל... והכירה אותם טוב שהם משפחה קצת 'פתוחה'".

נכון מאד. יש דקות לא נעימות בחיים. לפעמים אנחנו ההורים נדרשים להתאמץ ולעמוד על המשמר, וזה לא קל. אבל עלינו לזכור, שאם לא נפעל כפי יכולתנו, הרי שהצער של 'לאחר מעשה', כואב וקשה הרבה יותר, ואף גדול מנשוא.

מחנכים ורבנים מתריעים שוב ושוב, האזהרות מתפרסמות בכל בתי הכנסת ובכל העולם כולו, וכיום, אין כבר לאף אחד את ה"לוקסוס" הזה, להיות "אבא שקט ומכונס בתוך עצמו ובתוך משפחתו" או "הורה תמים", כזה שאין לו קצה של מושג, ממה עליו להיזהר". "הרי למחשב

יש גם מעלות, אז מדוע צריך להתייחס לשלילי ולחסרונות?"

אז קודם כל, לבית של הורים "תמימים" כאלה - בטח ובטח שאסור לשלוח לשם את הילדים לשחק. ואפילו אם השאלה חוזרת ונשאלת: "היא החברה הכי טובה שלי היא ילדה ממש מצוינת, והיא מהטובות ביותר בכיתה. אז למה אסור לי ללכת לשחק בבית שלה?" לא זה לא, ללא כל פשרות, גם אם המשפטים האלו נאמרו להורים בתחנוני נפש ובבכי תמרורים. ולידיעתכם, הורים יקרים, חובתכם להתייעץ עם המחנכת / המנהלת האם מותר לבת שלכם להיות 'החברה הכי טובה' של ילדה המגיעה מבית כזה!

כואב מאוד. דוקר ופוגע. אבל עדיין ישנם בתים עם מחשב... וכו' וכו' - שאינו חסום כנדרש וכהלכה, על כל המשתמע מכך. מסתובבים להם עדיין בתוכנו 'תמימי תמימים' ש'מעולם לא היתה להם כל כוונה רעה', אלא שהם פשוט "לא מודעים" לכך ש'המחשב הוא כל כך נורא'. בנוסף התברכנו גם בכאלה שנסחפו אחר המון עם שדגל חייהם ההוא: "לי זה לא יקרה". בקרבנו גם 'חכמים מופלגים' הטוענים ש"לא צריך להגזים, ובכל דבר צריך למצוא את קו-האמצע".

בעיית אדירים מלווה אותנו ללא הרף, תופעה יומית קיומית הממיטה אסון - מדובר ב"הורים" שכמעט ולא נמצאים בבית. אין כל כוונה להאשים אף אדם שהוא בעולם ובמפורש יכול להיות שמאחורי התופעה הזו עומדים הורים קשי-יום, שחורבן ביתם נוצר אולי שלא באשמתם. אבל המציאות העגומה הזאת שאנו נפגשים בה שוב ושוב, מזיקה, הורסת ופוגעת קשות גם בכל הסביבה. מדובר בטרגדיה של ממש. לא צריך מוח של מחנך דגול ונפלא כדי להבין מה בדיוק קורה לילדים מבית כזה, כאשר ההורים טרודים מאוד ושוהים רבות מחוץ לבית.

הורים / שכנים / ידידים / חברים הכי טובים - שימו לב, זהירות מונעת אסון!!!

אבא!!! ראית שוב ושוב את בנך או את בתך ישובים בבית - ומאזינים ל"נגן". ובכן, שלום עליך אבא יקר, תמים ולא מודע. אנא ממך, עשה חסד עם עצמך ועם כל בני

משפחתך, והפעל נא לדקה אחת את המוח שהעניק לך בורא העולם. וברשותך, האם אתה כאבא היית זה שהכניס לתוך ה"נגן" את התכנים המושמעים בו? האם אתה יודע בדיוק מה הם התכנים ואיזה חומר מכיל ה"נגן" הקטן שבידי צאצאיך היקרים??? האם גם בנושאי קריטי שכזה, שוב פעם אתה משמיע את התירוץ ה"תמים", המזעזע וההרסני: "הילדים שלי מקבלים ומעתיקים את החומר מחברים שלהם - הלומדים במוסדות החרדיים והם מגיעים כולם מבתי חרדיים".

אבא, אמא - הנושא הזה שייך אליכם ובאחריותכם. אינכם יכולים לסמוך על המלמד, המשגיח, המנהלת, המורה או המחנכת.

"מפעם לפעם, אנחנו שולחים את הילדים לברכה, גם שלא במסגרת בית הספר. הבת שלי נוסעת עם החברות, וכך גם הבנים מגיעים אל הברכה עם חברים שלהם".

הורים, שימו לב! האחריות היא עליכם! זה ממש לא מעשה חכם לשלוח את הילדים לברכה עם החברים - וללא מבוגר צמוד, אחראי ורציני, ירא שמים ורגיש חינוכית - שידאג וישמור לכם על האינטרסים... אם אין לכם מבוגר, סעו והצטרפו אתם, ההורים. אם מדובר בקבוצה של כמה תלמידים / חברים ניתן לבצע תורנות פיקוח ביניכם, ההורים, כאשר בכל פעם יצטרף הורה אחר אל הקבוצה - ובכל האחריות והזהירות.

אל תכעסו, אם רבים וטובים שישמעו מכם ששלחתם את בניכם או את בנותיכם לברכה, ללא פיקוח צמוד - יטענו נגדכם בעוז, שפשעתם בשמירה!!!

"המנהל הרוחני של התלמוד תורה, מגזים ממש. שוב פעם הוא מגיע עם 'איסור' חדש. הוא קיצוני ומוסיף כל פעם עוד ועוד גדרים וסייגים" - משפט שטענת והשמעת בבית - ובפני צאצאיך!!!

"המנהלת של הסמינר לא נרגעת. אני לא יודעת מה קורה לה. רק הגיעה אופנה חדשה - הנה... המנהלת מודיעה משהו... יש לה כבר מגבלות שונות" - משפט שהבנות שלך שמעו ממך - אמא יקרה!!!

אנא ממך, אבא, זכור תזכור את אשר לצאצאיך עוללת!!! ידוע תדע, שבישיבה, יחד עם בנך, ובאותו ספסל הלימודים, יושבים להם בחורים שמורי וטהורי עיניים, חסרי מושגים וזכי לב, בנים להורים שמרניים וזהירים - תמימים כאלו שבתמימותם הרבה מקיימים את אשר מצווה עלינו התורה הקדושה: **"תמים תהיה עם ה' אלוקיך"**. אז אל תבוא בטענות: "מדוע המשגיח בישיבה אינו ממליץ 'לגוטע-בחורים' להתחבר עם הבן שלי; למה הוא סתם נטפל אליו, ומה הבן שלי אחרת מהם, הרי גם הבן שלי לומד והוא גם נבחן וגם יודע.

הרחוב בוער כאש בנעורת.

הורים יקרים: איננו שולחים את צאצאינו לחנות - כדי שנהם יינזקו שם בגופם ובנשמתם - לא נסכים עם העובדה שטהורי לב זכים ותמימים יפגשו בחנויות את אותם פוחזים ומזיקים ומתרברבים ומתנשאים, אשר "טומאת מצרים" בידיהם וגחלי רתמים בפיהם... בחנות עומד לו 'ושטה הכפר' בעמדת המכירה, כשבידו מכשיר טמא וחזותו מוכחת עליו שהוא אינו הולך בדרך ישרים... אף אחד אינו יכול לכפות עלינו באיזו חנות לקנות, ובמפורש לא נשלח את ילדינו לחנויות בהן נמצאים אינשי-דלא-מעלי שכאלה, שחוצפה על פניהם ואיפון בידיהם.

סמוכים ובטוחים אנו בכל לב, כי בסייעתא דשמיא נצליח בתפקידנו. מאמינים בני מאמינים כולנו, באמונת תום ובאמונת נצח, שבורא העולם אשר חסדו גבר עלינו ורחמיו לא כלו - לא יעזבנו ולא יטשנו. איש לרעהו נעזור, נפעל בכוחות משותפים ונשתדל יחדיו למעלה מכוחותינו - כי בנפשו הדבר ובדם לבבנו.

הרהורים בצאת השנה / 6. בן - ל"ו

האודע כ' באלול תשע"ח

יאמר ברורות. ההורים ש"מצביעים אי אמון" במוסדות החינוך בהם מתחנכים צאצאיהם כמו גם ההורים המשמיעים משפטי ביקורת על מחנכי בניהם - פוגעים בראש ובראשונה בעצמם, ובהמשך, גם בצאצאיהם היקרים להם מכל. ילד הקולט שהוריו אינם מסכימים ואינם מזדהים עם אופי החינוך של המוסד בו הוא מתחנך, מרגיש את עצמו תלוי באוויר, מנותק וחסר משענת. אין כל אפשרות שילד כזה יהיה עליז ושמח. הוא חסר יציבות. וה' ישמור ויציל, לאן הוא יכול להגיע.

וסתם כך שאלה, הרי אתם כהורים בחרתם עבור צאצאיכם את המוסדות הללו. אתם ורק אתם. וגם אם היתה זו תוצאה של 'ברירת מחדל', כיצד זה תוכלו לברוח מחובת ההגיונות והישרות הנדרשת מכם לפני הכל ובכל מחיר. אז בבקשה - מה בדיוק אתם רוצים ומי התיר לכם לפגוע בצאצאיהם? ובנוסף, השאלה העיקרית, הבוקעת והעולה עד לרקיע: הרי עתיד צאצאיכם נתון בידיהם של אנשי חינוך, אלה האמורים להשקיע בהם, לבנות ולעצב את אישיותם. עשו עם עצמכם חשבון נפש, מה תרוויחו ולאן בדיוק תגיעו, אם תחסלו במו-ידיכם את ההשפעה הרוחנית-חינוכית של אישי החינוך על בניכם ועל בנותיכם...

שאלה נוקבת להורה היקר:

נסעת לנופש-חופש? טיילת באתרים שונים ברחבי הארץ? שכרת חדר-ארוח או דירת נופש? - האם בחדר-הארוח או בדירת הנופש מתגוררים במשך כל ימות השנה יהודים חרדיים? האם החדר בו שהית ונפשת בנוי במיוחד ומותאם יחד עם כל פרטיו פריטיו ורהיטיו - עבור יהודי חרדי? ובאמת, אבל באמת, האם שמרת מכל משמר שלא להגיע ולא להתקרב כלל - למקום בו מסוכנות וארורה שזיפת העין של בניך ובנותיך? האם יכול להיות שצאצאיך נפגשו בחדרי הארוח עם: פריטים, מוצגים, רהיטים שונים, פרסומות, מיצגים, פרוספקטים, מסכים, אביזרים, חוברות, מושגים, ספרים, מוצרים, וכדו' - המסלקים את השראת השכינה הקדושה, ומקומם לא יכירם בבתי יהודים חרדיים?